

Arrest

nr. 185 762 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 juni 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 september 2009 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) in hoofde van verzoeker. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 25 september 2009 verworpen (RvV 25 september 2009, nr. 32 050). Het hiertegen bij de Raad van

State ingestelde cassatieberoep werd bij arrest van 23 november 2010 verworpen (RvS 23 november 2010, nr. 209.103).

1.3. Verzoeker diende samen met zijn echtgenote en kinderen op 26 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker diende op 14 augustus 2015 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 september 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad bij arrest van 11 februari 2016 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker (RvV 11 februari 2016, nr. 161 937).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Deze beslissing werd door de Raad in beroep bij arrest van 27 mei 2016 vernietigd (RvV 27 mei 2016, nr. 168 511).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 15 april 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 augustus 2016 wederom de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (...), die verklaart te heten (...),

naam: M.(...)

voornaam: K.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 september 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Mijnheer heeft vijf minderjarige kinderen. Zijn kinderen zijn nog relatief jong (het oudste kind werd onlangs 8 jaar) en kunnen zich dus gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Er blijkt niet dat het niet in het hoger belang van deze kinderen zou zijn om bij hun vader, die in België niet over enig verblijfsrecht beschikt en dus het Belgisch grondgebied dient te verlaten, te blijven. Het hele gezin kan samen in het land van herkomst of elders een nieuwe toekomst opbouwen. Het wordt niet betwist dat het gezin reeds geruime tijd in het Rijk verblijft. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verblijf grotendeels illegaal was. Het wordt niet betwist dat de oudste kinderen van mijnheer hier school lopen. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht is en betekent niet dat ingevolge het recht op onderwijs automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het recht op onderwijs primeert niet

op de regels inzake toegang, verblijf en vestiging zoals deze bepaald zijn in de Vreemdelingenwet. Er zijn geen aanwijzingen dat zij hun scholing niet elders zouden kunnen verderzetten. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoeker vraagt dat zijn zaak wordt samengevoegd met de zaak van zijn echtgenote, gekend onder rolnummer RvV 195 846, waarbij hij stelt een gezin te vormen met zijn echtgenote en hun vijf kinderen en samen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend.

3.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). *In casu* stelt de Raad vast dat het verzoekschrift in de zaak van zijn echtgenote met rolnummer RvV 195 846 op bepaalde punten verschilt van het verzoekschrift in de onderhavige zaak. Bijgevolg lijkt de gezamenlijke behandeling van beide zaken, ondanks het feit dat ze een gelijkaardige beslissing tot voorwerp hebben, een vlot verloop van het geding niet te bevorderen.

De vraag van verzoeker wordt dan ook verworpen.

3.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker. Volgens verweerder beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), een beslissing die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren. Tevens wijst verweerder er op dat de *in casu* bestreden beslissing een herhaald bevel betreft, nu er reeds op 15 april 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen (zie punt 1.7.).

3.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel onder andere de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt en ondanks het feit dat het *in casu* een herhaald bevel zou betreffen, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.5. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van de verdragsrechtelijke bepalingen geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad. Tevens wijst de Raad er op dat er ook beroep werd aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2016, gekend onder rolnummer RvV 199 264.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(...) het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust (...)", van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

"(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Voreerst dient reeds te worden vastgesteld dat de beslissing in casu stelt te zijn genomen op grond van een beslissing van het CGVS dd. 28.09.2015;

Dat een beslissing dd. 28.09..2015 geenszins verzoekende partij kan betreffen, vermits de Commissaris Generaal in casu een beslissing trof inzake verzoekende partij op 25.09.2015

Verzoekende partij kan derhalve niet met voldoende zekerheid weten of de beslissing al dan niet genomen werd met een juiste kennis van alle elementen uit haar dossier, en meer bepaald met de elementen uit de beslissing dd. 25.09.2015. Dit blijkt alleszins niet uit de verdere motivatie van de beslissing , zowel in feite als in rechte:

Dat inderdaad dient te worden vastgesteld dat de DVZ oordeelt dat verzoekende partij gelijk te stellen is met een onderdaan van de Russische Federatie : de DVZ meldt inderdaad onder de rubriek "nationaliteit" Russische Federatie;

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing tevens meldt dat het bevel eveneens gegeven wordt voor alle landen van de Schengen zone

Dat tot slot de beslissing het uitsluitend heeft om " het land van herkomst" waarmee redelijk kan gesteld worden dat het om de Russische Federatie gaat, gelet op het voorgaande en bij afwezigheid naar iedere verwijzing naar de Poolse staat in de beslissing.

Dat echter hiermee geen rekening wordt gehouden wordt met de gevolgen die ook op internationaal vlak dien te worden toegekend aan een internationale beschermingsstatus toegekend in het kader van de Conventie van Genève, ongeacht deze bescherming toegekend wordt in het kader van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming.

Dat deze vaststelling op zich reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.

Een administratieve beslissing dient eveneens op een correcte feitenvinding te steunen, en op correcte gegevens, in feiten en in rechte.

Bij gebreke hiervan is de beslissing onverstaanbaar, minstens dubbelzinnig en kan door de verzoekende partij niet worden begrepen noch rechtmatig worden aangevochten.

In casu heeft dit ook voor gevolg dat de beslissing zoals opgesteld in het kader van een bijlage "13 quinquies" asielzoeker, met als melding "Nationaliteit: Russische Federatie" en verwijzing naar artikel 1 , eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 , het non-refoulement beginsel schendt, vermits de beslissing prima facie een uitwijzing naar de Russische Federatie mogelijk maakt.

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat uit de beslissingen derhalve duidelijk voorkomt dat indien de beslissingen zouden worden uitgevoerd, de DVZ van oordeel is dat de verzoekende partij naar de Russische Federatie dient te worden uitgewezen;

Dat de verwerende partij hierbij echter het gegeven totaal verwaarloost dat verzoekende partijen als politieke vluchtelingen erkend werden door de Poolse staat ;

Dat de verwerende partij hierbij geen rekening houdt met de internationale gevolgen die aan de internationale beschermingsstatus worden toegekend, internationale bescherming in casu toegekend door Polen zoals de beslissingen van het CGVS het stellen, beslissingen die als grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen en naar dewelke de aangevochten beslissing verwijst, allerminst theoretisch, vermits in casu niet met zekerheid kan worden gesteld dat naar de juiste beslissing verwezen wordt, vermits op 28.09.2015 geen beslissing getroffen werd inzake de verzoekende partij, doch wel op 25.09.2015.

Dat de genomen beslissing de toegekende internationale bescherming in het kader van de Conventie van Genève, helemaal niet in overweging neemt:

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij en de internationale gevolgen die aan het vluchtelingenstatus Dat deze specifieke situatie gekend is van de Belgische autoriteiten, reden trouwens waarom geen toepassing werd gemaakt van de Dublin Conventie ten aanzien van Mevrouw Y.(...) bij naar aankomst in België en van de navolgende beslissing van het CGVS in het kader van de tweede asielaanvraag;

De beslissing 13 QUINQUIES verwijst ook uitdrukkelijk naar de beslissing van het CGVS die nogmaals naar de internationale bescherming die de Poolse staat aan verzoekende partij heeft toegekend verwijst, om de vluchtelingenstatus in België te weigeren en of de asielaanvraag niet in overweging te nemen;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants peraiettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par Partie 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat deze verplichting houder te zijn van een geldig reispaspoort en geldig visum in casu echter niet van toepassing is vermits verzoekende partij vooreerst als vluchteling niet meer kan beschikken over een geldig paspoort van de Russische Federatie en dat vervolgens verzoekende partij in het bezit is gesteld van een volgens het CGVS, een steeds geldig Pools verblijfstitel door de Poolse Staat of minstens een verblijfstitel dat blijvend zou zijn;

Dat zij als dusdanig alleszins niet visumplichtig zijn;

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij in de huidige stand van zaken werkelijk tot de dood veroordeeld, vermits zij blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie , waar vast staat dat haar leven in gevaar is , daar waar haar problemen erkend werden door de Poolse Staat die haar een internationale bescherming geboden heeft, die ook internationale gevolgen heeft die de Belgische Staat dient na te leven.

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt,;

Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat zodoende, gelet op alle elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partij en naar gezin, de beslissing evenmin blijk geeft artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 te hebben nagegaan, dat het volgende voorziet:

(...)

Dat in dit verband vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet alle kinderen in Polen geboren werden: alleen het oudste kind werd in Polen geboren, de vier andere kinderen zijn in België geboren en zijn niet gekend van de Poolse autoriteiten;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat rekening gehouden werd dat minstens VIER KINDEREN in Polen onbekend zijn en dat dat tevens in Polen beide ouders niet als een gezin beschouwd werd;

Dat uit de beslissing niet kan worden uitgemaakt of de "terugkeer naar het land van herkomst" als Polen of de Russische Federatie opgevat wordt, daar waar dit element niet alleen ten aanzien van de gevolgen gehecht aan een internationale beschermingsstatus maar ook ten aanzien van de concrete, dagelijkse levensomstandigheden;

Dat de vijf in België geboren of getogen kinderen uiteraard geen Pools kennen en schoolopen in België , waar zij in Brussel het onderwijs in de Franse taal volgen;

Dat het Frans hun voertaal geworden is en dat zij noch Russisch NOCH Pools begrijpen of verstaan.

Dat zij met hun ouders af en toe nog Tsjetsjeens spreken, doch met een heel beperkt woordenschat, beperkt tot de heel basieke dagelijks leven (het eten, klaar maken, gaan slapen enz);

Dat de ouders uiteraard geen Pools spreken of verstaan, daar zij zich volledig hebben ingezet om de Franse taal onder de knie te krijgen en evenmin in België de mogelijkheid hadden om Pools te leren;

Dat vermits een terugkeer naar de Russische Federatie gelet op de toegekende internationale bescherming concreet als uitgesloten dient te worden aanzien, een terugkeer naar Polen, het volledig gezin in een totaal vreemde omgeving zou doen belanden, daar waar de beslissing enkel poneert dat jonge kinderen zich gemakkelijk aan een nieuwe leefomgeving zouden aanpassen; De beslissing houdt derhalve geen rekening met het in België opgebouwde leven, ouders en kinderen inbegrepen;

Dat evenmin rekening gehouden werd met de moeilijkheid voor het gezin na zeven jaar verblijf in België, een nieuwe "vlucht" te moeten aanvragen: het koppel diende uiteraard afzonderlijk reeds Tsjetsjenië te vluchtend en dient thans België te verlaten: uit de beslissing blijkt geenszins dat de humanitaire en psychologische impact hiervan in rekening gehouden werd;

Dat indien onderwijs inderdaad op zich geen recht geeft tot verblijf, minstens rekening dient te worden gehouden met de gelegenheid dat voor gans het gezin Polen een totaal vreemde staat is, waar het gezin geen sociale banden mee heeft, en volledig afgezonderd zal zijn, daar waar het in België een sociaal net ontwikkelt heeft dat ook bijwerkt om de vluchtelingentrauma voorbij te gaan, maar ook nuttig en noodzakelijk is om de scholiering van de kinderen op te volgen. ;

Dat in casu evenmin blijkt uit de nieuwe beschikking dat rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand van het kind A.(...) dat sinds de geboorte in België behandeld wordt, dat niet blijkt dat rekening gehouden werd met het hoger belang van de kinderen die hetzij geboren hetzij getogen zijn in België waar zij al 8 jaar verblijven, dat niet blijkt dat rekening gehouden werd met de familielevens van het gezin in België , vermits ondermeer man en vrouw een verschillende termijn voor het vertrek opgelegd werd, zodat evengoed artikel 8 van het evrm geschonden wordt;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat tot slot dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij tot hertoe geen beslissing bekend heeft gemaakt ivm de aanvraag tot verblijf die op grond van artikel 9 bis ingeleid werd.

Dat de huidige beslissing hierover evenmin één woord rept;

Dat verzoekende partij niet kan worden uitgewezen, zonder minstens te weten waarom haar aanvraag niet in aanmerking kon worden genomen, hetgeen uiteraard niet uit de beslissing kan worden afgeleid, zodat de beslissing nogmaals onbegrijpelijk voorkomt.

(...)"

4.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)”
§ 2

*Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.
Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.
(...)”*

Artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet, waarnaar bovenvermeld artikel 75, § 2, van het vreemdelingenbesluit verwijst, stipuleert onder meer het volgende:

“§ 1

*Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.
(...)”*

4.7. Verzoeker stelt *“(…) (v)oooreerst (...)”* dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) zou zijn genomen op grond van de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2015 en niet op grond van de beslissing van 28 september 2015, zoals foutief wordt vermeld, zodat hij *“(…) derhalve niet met voldoende zekerheid [kan] weten of de beslissing al dan niet genomen werd met een juiste kennis van alle elementen uit haar dossier, en meer bepaald met de elementen uit de beslissing dd. 25.09.2015 (...)”*.

4.8. De Raad stipt aan dat het hier een materiële misslag betreft waarbij de datum van kennisgeving in de beslissing werd vermeld in plaats van de datum van de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker (zie punt 1.5.). Verzoeker toont niet aan dat zijn belangen door deze materiële misslag zouden zijn geschaad. Deze materiële misslag is evenmin relevant in het licht van de motieven van de bestreden beslissing en derhalve niet van aard deze te vitiëren (cf. RvS 25 mei 2009, nr. 193.470)

4.9. Verzoeker houdt vervolgens een betoog waarbij hij erop wijst dat de bestreden beslissing vermeldt dat hij de Russische nationaliteit heeft, dat het bevel geldt voor alle landen van de Schengenzone en dat de bestreden beslissing "(...) *het uitsluitend heeft om 'het land van herkomst' (...)*" en er nergens naar Polen wordt verwezen en de verblijfsstatus die hij aldaar heeft. Volgens verzoeker "(...) *[volstaat] deze vaststelling op zich reeds (...) om de beslissing nietig te maken (...)*." Verzoeker meent dat het non-refoulementsbeginsel wordt geschonden vermits het *in casu* bestreden bevel een uitwijzing naar Rusland mogelijk maakt, waarbij hij verwijst naar artikel 3 van het EVRM.

4.10. De Raad merkt op dat verzoeker uit het oog lijkt te verliezen dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stipuleert dat hij België en de staten van het Schengengebied dient te verlaten, "*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (...)*" Indien verzoeker effectief over een verblijfstitel in Polen beschikt, hetgeen onder meer blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2015 (zie punt 1.5.), dan kan hij op legale wijze in Polen verblijven. Verzoeker kan absoluut niet worden gevolgd waar hij een schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementsbeginsel koppelt aan een eventuele terugleiding naar de Russische Federatie. Uit niets blijkt immers dat aan verzoeker de verplichting wordt opgelegd om naar zijn land van herkomst terug te keren. Uit het dossier blijkt integendeel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 september 2015 *expressis verbis* het volgende heeft bevestigd: "(...) *Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid. (...)*". In weerwil van verzoekers beweringen kan uit de beslissing niet worden afgeleid dat zijn beschermingsstatus in Polen zou worden miskend.

4.11. Met zijn betoog dat de verplichting om over een geldig paspoort en een geldig visum te beschikken niet op hem van toepassing zou zijn omdat hij "*als vluchteling*" niet over een geldig Russisch paspoort zou kunnen beschikken en hij een geldige Poolse verblijfstitel heeft, bevestigt verzoeker de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat "*betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*". Verzoeker staaft nergens zijn bewering dat hij als vluchteling zou zijn erkend, noch dat hij over een geldige Poolse verblijfstitel beschikt en aldus is vrijgesteld van een visum, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) kon afleveren.

4.12. Verzoeker meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet werd nageleefd omdat zijn vier jongste kinderen in België geboren zijn, aldus niet gekend zijn bij de Poolse autoriteiten en hij, zijn vrouw en zijn kinderen dus niet als een gezin worden beschouwd in Polen. Voorts stelt verzoeker dat zij de Poolse taal niet machtig zijn en dat zijn kinderen school lopen in Brussel in het Frans. Volgens verzoeker zullen hij en zijn gezin in "(...) *een totaal vreemde omgeving (...)*" terechtkomen, hebben zij geen sociale banden met Polen en is er geen rekening gehouden met het in België opgebouwde leven en de psychologische impact van "(...) *een nieuwe 'vlucht' te moeten aanvangen (...)*". Ook werd er, aldus verzoeker, geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van zijn zoon A., die al sinds de geboorte in België behandeld zou worden.

4.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

4.14. In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"(...)

Mijnheer heeft vijf minderjarige kinderen. Zijn kinderen zijn nog relatief jong (het oudste kind werd onlangs 8 jaar) en kunnen zich dus gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Er blijkt niet dat het niet in het hoger belang van deze kinderen zou zijn om bij hun vader, die in België niet over enig

*verblijfsrecht beschikt en dus het Belgisch grondgebied dient te verlaten, te blijven. Het hele gezin kan samen in het land van herkomst of elders een nieuwe toekomst opbouwen. Het wordt niet betwist dat het gezin reeds geruime tijd in het Rijk verblijft. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verblijf grotendeels illegaal was. Het wordt niet betwist dat de oudste kinderen van mijnheer hier school lopen. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht is en betekent niet dat ingevolge het recht op onderwijs automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het recht op onderwijs primeert niet op de regels inzake toegang, verblijf en vestiging zoals deze bepaald zijn in de Vreemdelingenwet. Er zijn geen aanwijzingen dat zij hun scholing niet elders zouden kunnen verderzetten.
(...)"*

4.15. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat vier van zijn kinderen in België zijn geboren en niet gekend zijn bij de Poolse autoriteiten waardoor zij in Polen niet als gezin zouden worden beschouwd, maar hij toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn de administratieve gegevens in Polen aan zijn actuele gezinssituatie aan te passen en voor zijn ganse gezin een verblijfsvergunning te verkrijgen. Waar verzoeker aangeeft dat zijn kinderen de Poolse taal niet machtig zijn, hier naar school gaan en Frans spreken, wijst de Raad op de overweging uit de bestreden beslissing dat de kinderen relatief jong zijn en zich kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Verzoeker weerlegt deze overweging niet. Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd dat hij in een "(...) totaal vreemde omgeving (...)" terecht zal komen waar hij geen sociale banden heeft. Los van het feit dat verzoeker geen concrete bewijzen aanlevert van de bindingen die hij in België zou hebben uitgebouwd en van de moeilijkheden waarmee hij in Polen zou worden geconfronteerd, werden de in België opgebouwde bindingen hoogstens gedurende een kort precair verblijf, maar hoofdzakelijk in een illegale verblijfssituatie, opgebouwd, waardoor deze uit hun aard een weinig beschermenswaardig karakter vertonen. In de beslissing wordt dit trouwens als volgt verwoord: *"Het wordt niet betwist dat het gezin reeds geruime tijd in het Rijk verblijft. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verblijf grotendeels illegaal was."* Verzoeker geeft ook aan dat zijn zoon A. gezondheidsproblemen heeft en hiervoor al sinds zijn geboorte behandeld wordt, maar legt hiervan geen bewijs neer. Dit element werd overigens tevens door verzoeker aangevoerd in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 mei 2013 (zie punt 1.3.), maar ook daarbij werden geen bewijzen van gezondheidsproblemen aangeleverd.

4.16. Wat de opmerking van verzoeker betreft dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden nu aan hem (30 dagen) en aan zijn echtgenote (15 dagen) een andere termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker bij deze kritiek geen belang meer heeft. Deze termijnen voor vrijwillig vertrek zijn thans immers reeds lang verstreken. De bewering van verzoeker dat er naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij heeft ingediend (zie punt 1.3.) nog geen beslissing werd genomen, mist feitelijke grondslag. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 15 april 2016 de beslissing tot onontvankelijkheid genomen (zie punt 1.7.).

4.17. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient er op te worden gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Aangezien een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient ook niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

4.18. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 8 en/of 13 van het EVRM, noch van de artikelen 2, 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN